

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)
SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)
SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku W.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o podjęcie wypłaty emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 listopada 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa 733/20,

**1) uchyla zaskarżony wyrok oraz zmienia poprzedzający go
wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 lutego 2020 r., V U
1272/19 i oddala odwołanie,**

**2) nie obciąża odwołującego się kosztami postępowania
kasacyjnego organu rentowego.**

M.G.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku wyrokiem z dnia 9 lutego 2020 r., wydanym na skutek odwołania wniesionego przez ubezpieczonego W.S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z 30 września 2019 r., zmienił tę decyzję i orzekł, że wypłata ubezpieczonemu emerytury nie podlega zawieszeniu z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, to jest zbieg z prawem do emerytury wojskowej, a także stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony, urodzony w dniu [...], w okresie od dnia 1 września 1968 r. do dnia 30 maja 1970 r. był zatrudniony w Zakładzie Naprawczym [...] w G. W okresie od dnia 25 września 1972 r. do dnia 8 grudnia 1989 r. pełnił natomiast zawodową służbę wojskową, a po zwolnieniu z tej służby przeszedł na emeryturę wojskową. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. decyzją z dnia 1 marca 1994 r. ustalił procentowy wymiar emerytury przysługującej ubezpieczonemu w wysokości 75% podstawy wymiaru z tytułu wysługi emerytalnej. Następnie ubezpieczony w okresie od dnia 1 czerwca 1990 r. do dnia 2 sierpnia 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie [...] na stanowisku praktykanta, a w okresach: od dnia 15 września 1991 r. do dnia 31 sierpnia 1993 r., od dnia 1 listopada 1993 r. do dnia 31 grudnia 1993 r., od dnia 1 marca 1995 r. do dnia 20 sierpnia 1995 r., od dnia 1 marca 1996 r. do dnia 30 czerwca 1997 r., od dnia 1 lipca 1997 r. do dnia 31 maja 2005 r., od dnia 16 września 2005 r. do dnia 30 czerwca 2006 r., od dnia 20 sierpnia 2006 r. do dnia 30 czerwca 2007 r., od dnia 25 września 2007 r. do dnia 31 maja 2008 r., od dnia 10 października 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., od dnia 15 lutego 2009 r. do dnia 30 czerwca 2009 r., od dnia 1 września 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. oraz od dnia 1 września 2010 r. do dnia 10 października 2011 r. - jako rybak morski. W kolejnym okresie od dnia 5 grudnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. był zatrudniony w spółce H. w S. a od dnia 29 grudnia 2008 r. do dnia 2 stycznia 2009 r. w spółce E. w D. W okresie od dnia 24 stycznia 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. pracował w J. sp. z o.o. w S. na podstawie umowy zlecenia, zaś od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia 30 czerwca 2019 r. na podstawie umowy o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy 0,125 etatu.

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że wojskowy organ emerytalny decyzją z dnia 11 października 2017 r. odmówił doliczenia ubezpieczonemu do wysługi emerytalnej okresu ubezpieczenia po zwolnieniu ze służby, gdyż z tytułu zaliczenia do wysługi emerytalnej okresów służby ubezpieczonego, ustalona wysokość emerytury wynosi 75% podstawy. W dniu 11 września 2019 r. ubezpieczony złożył zatem wniosek o przeliczenie emerytury „cywilnej” i podjęcie wypłaty tej emerytury. Organ rentowy decyzją z 30 września 2019 r. obliczył wysokość emerytury na 1.024,82 zł. Nie podwyższył jednak emerytury do najniższej, gdyż ubezpieczony nie udowodnił łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat (posiada 17 lat, 4 miesiące i 5 dni takich okresów), i zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, ponieważ wypłacane może być jedno świadczenie, wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego. Przysługująca ubezpieczonemu wojskowa emerytura w kwocie 2.382,63 zł. jest wyższa niż przysługująca emerytura z ZUS w kwocie 1.024,82 zł. W dniu 1 sierpnia 2018 r. ubezpieczony podjął zatrudnienie i pracował do dnia 30 czerwca 2019 r.

Uwzględniając tak ustalony stan faktyczny sprawy oraz powołując się na regulacje art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53, dalej jako ustawa emerytalna), Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z treścią powołanych przepisów w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego (art. 95 ust. 1), przy czym przepis ten stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby

Więziennej oraz ich rodzin (art. 85 ust. 2). Sąd pierwszej instancji dodał, że art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu ustawowych przesłanek, to jest osiągnięciu wieku emerytalnego i posiadaniu wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia). Z kolei art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej stanowi, że w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach „mundurowych”, jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych. Tak samo jest w przypadku emerytury z systemu zdefiniowanej składki przewidzianej dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. i niepowiązanej z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych, gdyż o prawie do niej decyduje wyłącznie wiek emerytalny i zgromadzony kapitał składkowy pochodzący z „cywilnego” okresu ubezpieczenia (nie dotyczy to zwolnionych ze służby żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych, którzy nie mają ustalonego prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób lub którzy prawo to utracili). Zgodnie z art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy zaopatrzeniowej do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe. Tak ustalona emerytura podlega (na wiosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Inaczej zaś kształtuje się prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r.,

a którą uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, z powyższego wynika, że żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia. Równocześnie jednak Sąd ten w pełni podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., akt I UK 426/17, w którym stwierdzono, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury. Jednakże nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku - w ocenie Sądu Najwyższego - emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. - jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Skoro zatem z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii), to wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zatem kryterium,

które zadecyduje o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń), to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną, bowiem do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do takiej grupy należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. Wobec powyższego należy uznać, że o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego.

Sąd pierwszej instancji uznał w związku z tym, że skoro ubezpieczony ma ustalone prawo do wojskowej emerytury wojskowej, obliczonej bez uwzględnienia okresów ubezpieczenia cywilnego na podstawie przepisów ustawy zaopatrzeniowej oraz prawo do emerytury powszechnej z ubezpieczenia społecznego na podstawie okresów składkowych udokumentowanych tak przed powołaniem do służby wojskowej, jak i po odejściu ze służby na podstawie na podstawie ustawy emerytalnej, to należy do kręgu podmiotów uprzywilejowanych pobieraniem dwóch świadczeń.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy stwierdził również odpowiedzialność organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia, albowiem organ rentowy dysponował w postępowaniu administracyjnym tym samym materiałem dowodowym, co Sąd. Organ rentowy mógł więc na podstawie posiadanego materiału już na etapie wydawania decyzji uznać, że przyznana emerytura z powszechnego systemu emerytalnego nie podlega zawieszeniu w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Nadto, co istotne, organowi rentowemu znana była treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, w którym dokonano wykładni przepisów mających zastosowanie w sprawie i to, że wymieniony wyrok nie ma mocy zasady prawnej, nie dawało podstaw do uznania, że wykładnia ta jest nieprawidłowa.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku wyrokiem z dnia 13 stycznia 2021 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalił tę apelację.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne oraz stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Przypomniawszy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur wypracowanych niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są bowiem uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

Sąd drugiej instancji całkowicie zgodził się z zaprezentowanym wyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, w świetle którego w sytuacji, w której występuje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, ubezpieczony ma możliwość pobierania dwóch świadczeń emerytalnych z odrębnych systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 stycznia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że w sytuacji, gdy brak jest możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego prawo do wypłaty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje

ubezpieczonemu, który pobiera świadczenie przyznane w oparciu o ustawę o zaopatrzeniową z tytułu służby wojskowej podjętej przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Powołując się na tak sformułowany zarzut kasacyjny, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, to jest zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, a w przypadku uznania przez Sąd Najwyższy potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnego w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana w niniejszym postępowaniu skarga kasacyjna jest w pełni uzasadniona.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można zaakceptować stanowiska Sądu Apelacyjnego, wyrażonego w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym w sytuacji braku możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego ubezpieczonemu, który pobiera świadczenie przyznane w oparciu o ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, z tytułu służby wojskowej podjętej przed dniem 2 stycznia 1999 r., przysługuje również prawo do wypłaty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd drugiej instancji na poparcie tego stanowiska przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 114, OSP 2020 nr 6, poz. 52, z glosą E. Nasternaka), w którym wyjaśniono, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Sąd Najwyższy zauważa jednak, że w jego orzecznictwie prezentowano również odmienną linię orzecniczą, przyjmując, że nie ma racjonalnych powodów, aby odwoływać się do zasady równości, co sprawia, że przy jasnym (jednoznacznym brzmieniu przepisu), nie ulega wątpliwości, iż nie ma możliwości pobierania w zbiegu

emerytury wojskowej oraz emerytury powszechnej przez osoby, które rozpoczęły służbę przed 2 stycznia 1999 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 91 oraz z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, LEX nr 1394110, a także uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r., II UZP 10/09, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 215).

Ta rozbieżność w orzecznictwie została usunięta przez uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), zgodnie z którą ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru, obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił zaś między innymi, że brzmienie art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej powinno być dekodowane - z uwagi na jego treść - nie tylko za pomocą językowych metod interpretacyjnych, ale również wymagane jest sięgnięcie do reguł pozajęzykowych (systemowych oraz funkcjonalnych). Z tego względu zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy (zaopatrzeniowej)...” daje podstawę do przyjęcia, że ów wyjątek należy interpretować nie tylko przedmiotowo, to znaczy wyłącznie przez pryzmat zasad obliczania emerytury wojskowej wynikających z art. 15a albo 18e ustawy zaopatrzeniowej, ale także podmiotowo, co oznacza konieczność wzięcia pod uwagę adresatów tych przepisów. To dla nich ustawodawca wprowadził bowiem (na przyszłość) możliwość równoczesnego pobierania emerytury wojskowej i emerytury powszechnej, odbierając im równocześnie prawo do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia stażu „cywilnego” i pozostawiając jednak taką samą możliwość (prawo wyboru) także dla żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r., po spełnieniu (poczynając od dnia 1 stycznia 2025 r.) przesłanek określonych w art. 18i ustawy zaopatrzeniowej. Sąd Najwyższy w powiększonym składzie odniósł się też do funkcji ocenianej regulacji z punktu widzenia konstytucyjnych zasad

równości i sprawiedliwości społecznej, konstatując, że dokonana ustawie zaopatrzeniowej dyferencjacja emerytalnych uprawnień żołnierzy zawodowych zasad tych nie narusza. Dokonana w powołanej uchwale III UZP 7/21 wykładnia przepisów wyjaśnia zatem przyczyny pozwalające na aprobatę stanowiska skarżącego, że ubezpieczony nie powinien być uprawniony do równoczesnego pobierania dwóch świadczeń emerytalnych, do których prawo zostało mu przyznane decyzjami właściwych organów emerytalnych.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz uwzględniając, że powołana w rozpoznawanej skardze kasacyjnej podstawa naruszenia prawa materialnego okazała się oczywiście uzasadniona, a skarżący złożył wniosek o orzeczenie co do istoty sprawy, Sąd Najwyższy na podstawie 398¹⁶ k.p.c., zaś w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

M.G.

[ał]